

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WILLIAM WORDSWORTH
Bir Bulut Gibi
Seçme Şiirler

TÜRKÇESİ NAZMİ AĞIL

EDEBİYAT

VakıfBank Kùltür Yayınları: 0058
Edebiyat: 017

BİR BULUT GİBİ
(SEÇME ŞİİRLER)
WILLIAM WORDSWORTH
Türkçesi
Nazmi Ağıl

Genel Yayın Yönetmeni
Dr. Hüseyin Yorulmaz

Yayın Müdürü
Dr. Hasan Aksakal

Tasarım ve Yayın Kimliği
Bölent Erkmen

Kapak Görseli
Faruk Özcan

Kitap Editörü
Dr. Erdem İlgi Akter

Sayfa Uygulama
Faruk Özcan

Son Okuma
Mutlu Dursun

VakıfBank Kùltür Yayınları
Büyükdere Caddesi
No: 97 –Kat 4
Şişli 34394 İstanbul
Telefon: 0 212 354 5730
www.vbky.com.tr –info@vbky.com.tr
Sertifika No: 40141

© Vakıf Pazarlama San. ve Tic. A.Ş., 2020

ISBN 978-605-7947-63-5

Kitabın Türkçe yayın hakları VakıfBank Kùltür Yayınları na aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak sınırlı alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Baskı
Ofset Yapımevi
Şair Sokak No: 4, Çağlayan Mahallesi,
34403 Kağıthane, İstanbul
Telefon: 0 212 295 86 01
Sertifika No: 45354

1. Baskı: Ağustos 2020

BİR BULUT GİBİ

(SEÇME ŞİİRLER)

WILLIAM WORDSWORTH

TÜRKÇESİ

NAZMİ AĞIL

WILLIAM WORDSWORTH

İngiliz Romantizminin kurucusu kabul edilen William Wordsworth 7 Nisan 1770'te doğdu. Üniversite eğitimi sırasında patlak veren Fransız Devrimi ve içine doğduğu Sanayi Devrimi Wordsworth'un dünya görüşünü büyük ölçüde şekillendirdi. Samuel Taylor Coleridge ile birlikte İngiliz edebiyatında Romantik Çağı başlatan ortak şiir kitabı *Lirik Baladlar* (1798) ile tanındı ve bu eserin ikinci baskısına yazdığı önsöz, İngiltere'de Romantizmin manifestosu kabul edildi. Wordsworth'un *magnum opusu*, yıllar boyunca üzerinde çalışıp sürekli revize ettiği yarı-otobiyografik bir şiir olan *Prelüd: Bir Şairin Zihinsel Gelişimi* dir (Türkçesi: Nazmi Ağıl, Yapı Kredi Yayınları, 2010). Sanayi toplumuna karşı ortaya koyduğu ekolojik duyarlılığıyla William Wordsworth, uzun yıllar boyunca insanların "doğaya dönüş" arzusunun sesi olarak kabul edildi. 1843'te Kraliçe Victoria tarafından kraliyet şairi unvanıyla onurlandırılan Wordsworth 23 Nisan 1850'de vefat etti.

NAZMİ AĞIL

1964'te Eskişehir'de doğdu. Kuleli Askeri Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Edebiyatı bölümünü bitirdi, doktora derecesini aynı bölümden W. H. Auden üzerine yaptığı bir çalışmayla aldı. İngilizce öğretmenleri olarak çalıştı, şimdilerde Koç Üniversitesi İngiliz Dili ve Karşılaştırmalı Edebiyat bölümünde öğretim üyesi. 1998 Yunus Nadi Şiir Ödülü sahibi Ağıl'ın toplu şiirleri *Yagmura Bunca Düşkün* adı altında yayımlandı. Ağıl ayrıca *Beowulf*, *Prelüd*, *Canterbury Hikâyeleri* ve *Astrophil* ile *Stella* nın da aralarında bulunduğu birçok önemli eseri dilimize kazandırdı.

İÇİNDEKİLER

Önsöz	İkaz ve İtiraz
Nazmi Ağıl	037
008	
Dünya Çok Fazla Bize	Düzden Bakınca
019	045
Baharın İlk Günlerinde	Londra, 1802
Yazılmış Dizeler	053
021	
Kalbim Yerinden Fırlar	Westminister Köprüsü
025	Üzerinde Yazılmış Dizeler
	055
Enfes Bir Akşam Bu,	Bilmediğim Kimseler
Sakin ve Geniş	Arasında Dolaştım
027	057
Bir Bulut Gibi Yalnız	Tuhaf Tutku Nöbetleri
Dolaştım	Yaşadım
029	061
Yalnız Orakçı	Issız Yollar Arasında
033	Yaşardı
	067

Bir Uyku Mühürlemişti
Ruhumu
069

Yedi Kardeşiz
071

Azim ve Özgürlük
083

Tintern Manastırı'nın
Birkaç Mil Yukarısında
Oluşturulmuş
Dizeler,
13 Temmuz 1798'deki
Bir Gezi Sırasında Wye
Kıyılarını Yeniden Ziyaret
Etmenin Üzerine
103

*Elimden tutup
beni şiir çevirisinin büyülü dünyasına çeken
Cevat Çapan ustaya teşekkürlerimle...*

ÖNSÖZ

NAZMİ AĞIL

18. yüzyılın sonlarından 19. yüzyılın ortalarına kadar uzanan Romantizm Avrupa'da büyük oranda "Aydınlanma Çağı" adıyla anılan önceki yüzyılın anlayışına tepki olarak doğan; resimden müziğe, mimariden edebiyata kadar birçok alanda etkili olmuş ve aslına bakılırsa etkileri halen devam eden bir düşünce devrimidir. Belli başlı özellikleri arasında tabiatın güzelliklerine karşı derin bir hayranlık, duyguların mantıktan üstün tutulması, hayalgücüne verilen önem, dikkatin dış dünyadan sanatçının iç dünyasına dönüşü, sanatta klasik yaratım kurallarına karşı çıkış, halk kültürüne ve diline yaklaşma çabası, uzak, gizemli, Gotik konulara ve ortaçağ romanslarına duyulan ilgi sayılabilir. Akım zaten adını klasik edebiyatın ölçülü, süslü, resmi, yapay diline ve akılcı bir çerçevede kalmayı seçen kurgusuna birçok açıdan tezat oluşturan bu romanslardan alır. İngiltere'de William Blake, Charlotte Smith, William Cooper, Thomas Gray gibi öncülleri olsa da Romantizmin asıl olarak William Wordsworth ve Samuel Taylor Coleridge'in 1798'de ortak yayınladıkları *Lirik Baladlar* adlı şiirlerle başladığı kabul edilir. Kitaptaki şiirlerin çoğunun ona ait olması (Coleridge aralarında meşhur "Yaşlı Gemicinin Şarkısı"nın

da bulunduğu sadece dört şiirle katkı yapmıştı) ve 1800 tarihli ikinci basıma yazdığı önsözde yeni akımın prensiplerini ortaya koyması nedeniyle Romantizmin babası olarak Wordsworth'ü anmak yanlış olmaz.

William Wordsworth 1770'te İngiltere'nin Cumberland bölgesinde dünyaya gelir. Sekiz yaşında annesini, on üç yaşında babasını kaybeder. Kardeşleriyle birlikte akrabalarının yanında büyür. Sonradan belirttiğine göre, bu dönemde akrabalarıyla geçinememesi bir açıdan yararlı olmuş, sık sık kendini dağlara, derelere atması şair kimliğininin biçimlenmesinde rol oynamıştır. Ancak babası noter olan ve evlerinde o zamana göre hatırı sayılır bir kütüphane bulunan Wordsworth'ün, aslında, çocukluğuunda iyi bir eğitim aldığını da unutmamak gerekir. Liseden sonra Cambridge Üniversitesi'ne giden şair, notları çok parlak olmasa da, buradan diploma almayı başarır. Ama üniversite yaşamının ona asıl kattığı, okuldan bir arkadaşıyla Fransa, İsviçre ve İtalya'ya yaptığı dağ yürüyüşü olur. Bu vesileyle Fransız Devriminin en coşkulu günlerine tanıklık etme fırsatı bulan Wordsworth, mezun olur olmaz soluğu Fransa'da alır. Orada Annette Vallon adındaki sevgilisinden bir çocuğu olur, ne var ki, Wordsworth o sıra İngiltere'ye dönmüş ve iki ülke birbirleriyle savaşa tutuşmuştur. Bu yüzden şairin Fransa'ya yeniden gitmesi çok yıllar sonra, İngiltere'de evlenip çoluk çocuğa karışmışken kismet olacaktır. Onun şiirine inanan bir dostunun sağladığı maddi imkânla, kendisine ömür boyu en yakın destek ve ilham kaynağı olan kızkardeşi Dorothy ve karısıyla birlikte Göl Bölgesinde büyükçe bir eve

yerleşirler. Ünü yayılmaya başlayınca devlet Wordsworth'e destek olur ve pek iş yapmadan maaş almasını sağlayacak bir makam verir. En verimli dönemi çok gerilerde kalmış olsa da, 1840 yılında kraliyet şairi ilan edilir ve 1850'deki ölümüne kadar yazmaya devam eder.

Wordsworth'ün tüm bu hayat hikâyesini (nedense Annette ile ilgili bölüm hariç) şairin otuz yıl boyunca türlü değişikliklerle yazmayı sürdürdüğü ve ancak ölümünden sonra yayınlanan *Prelüd: Bir Şairin Zihinsel Gelişimi* adlı uzun şiirde buluruz. On dört bölümden oluşan bu uzun anlatıda şair Tabiatın ruhunu ve zihnini doyurduğu çocukluk yıllarından başlayarak, sık sık derslerden kaçıp dağlarda yürüyüşe çıktığı üniversite dönemlerine uzanır, yerinde gözleme fırsatı bulduğu ve ilk evrede kendisini çok heyecanlandıran, ancak sonradan neden olduğu şiddeti sorgulayacağı Fransız Devrimine değinir. Sonraki bölümlerde onun Londra'nın dinamik kalabalıklarından da en az Tabiattaki kadar zevk aldığını görsek de, şairin gönlü yine besleyiciliğiyle küçük yaşta kaybettiği annesinin yerini tutan Tabiattadır. Nitekim son bölümde bir dağın zirvesinden aşağılardaki manzara-ya bakarken zihninde yüce duygular uyanacak, evrende var olan her şeyin bir bütün olduğunu fark edecektir. Diğer yandan, bu noktada insan yaratıcılığının kaynağı olarak gördüğü Hayalgücünü şimdiye kadar her şeyin üzerinde değer verdiği Tabiata üstün tuttuğunu da gözden kaçırmamak gerekir. Bir eleştirmene göre, zaten Wordsworth bilinçaltında annesine ya da onun yerine koyduğu Tabiata bağımlılığından kurtulmak istemektedir.

Birçokları için *Prelüd* şairin başyapıtı sayılır, fakat bu başyapıtı giden yolu açan şiirlere, *Lirik Baladlar*'a dönersek, Wordsworth "Önsöz"de, bu şiirlerin o zamana kadar yazılanlardan çok farklı olduğunu, çoğu kimsenin bunları garipseyeceğini düşündüklerini belirtir. Sözlerine, çalışmalarının deneysel bir amaç taşıdığını ve halkın kullandığı dille, konuşma havasında, sıradan olayları şiir değerini koruyarak anlatmanın mümkün olup olmadığını görmek istediklerini açıklayarak devam eder. Wordsworth'e göre, şiir "kendiliğinden kabarıp taşan güçlü duyguların daha sonra sakın kafayla hatırlanıp" kaleme alınmasıdır ve yazım süreci dört aşamalıdır: Önce güçlü duyguları uyandıran yaşantı tecrübe edilip not alınmalı, sakın bir zamanda bu yaşantı hatırlanmaya çalışılmalı, süzülüp gereksiz tüm ayrıntılardan temizlenmeli ve son olarak halkın anlayacağı bir dille ifade edilmelidir. Ardından Wordsworth, hayalgücüne değinir. Ona göre, insan zihni dış uyarıları kaydeden pasif bir organ olmanın çok ötesinde, hayalgücü sayesinde Tanrısal bir yaratıcılığa sahiptir. Bu nedenle her şey şiire konu olabilir, yeter ki kişi en önemsiz görünen varlık ve olgulara anlam verebilecek yetiye sahip olsun. Bu işi en iyi yapabilecek kişiler Tabiatla iç içe, dimağları kültürün yapaylığıyla bulanıklaştırıcı etkisinden uzak yaşayan köylülerdir. "Sanat için sanat değil, hayat için sanat" kuralını benimseyen Wordsworth'e göre, şiir insanlara ahlaki ve felsefi değeri öğreterek onları yüceltme amacını güder. Dolayısıyla şair de halkın üstünde ilahi güçlere sahip bir varlık değil, halkın arasından çıkmış biridir. Onu toplumun geri kalanından

ayırt eden, sadece onlardan daha güçlü bir duyarlılığa sahip olmasıdır.

Wordsworth'ün şiirlerinde ne derece halkın dilini kullandığı tartışma götürür, ancak özellikle kahramanlarını sıradan kişiler arasından seçtiği ve çoğu zaman sade ve anlaşılır ve hatta bazen gülünç kaçacak derecede basit bir üslupla yazmaya çalıştığı gerçektir. Önceden belirlemeyip kendisinin yazmış olduğu şiirlerden yola çıkarak ortaya koyduğu bu prensipleri ve Romantik şiirin yukarıda anılan pek çok özelliğini elinizde tuttuğunuz seçkide gözlemek mümkündür. Öyleyse şimdi kitapta yer alan şiirlere kısa bir bakış atabiliriz:

Doğayı sorumsuzca tüketirken kendi hayatlarımızı da mahvettiğimizi acıyla idrak ettiğimiz bu günlerde özel bir anlam taşıyan ve kentli insanın hem Doğadan hem kendi doğasından yabancılaşmasına ağıt yakan “Dünya Çok Fazla Bize” adlı şiir bu yüzden ilk sırada. Benzer şekilde “Bahrın İlk Günlerinde Yazılmış Dizeler” şiirinde Wordsworth Tabiattan uzaklaştığı için, birbirine eziyet eden ve Dünyayı yaşanmaz bir yer kılan insanın aptallığına yas tutar. “Kalbim Yerinden Fırlar” adlı şiir Romantik dönemin çocuksu sevinçlere, dünyaya bir çocuğun saflığı içinde bakmaya ne kadar çok önem verdiğinin bir örneğidir. Wordsworth orta yaşlara gelmesine rağmen içindeki çocuğu yaşattığı için gurur duymakla kalmayıp bunun yaşlılıkta da böyle olmasını diler. “Çocuk babasıdır İnsanın” dizesi şaşırtıcı gelebilir, ancak, yetişkinlerin çocukluğun içinden çıkarak geldikleri ve insanın soyunun henüz uygarlığın kurumları tarafından

bozulmadığı ilk evrelerinde masumiyet açısından çocuklara benzediği düşünülürse durum netleşecektir. Son bölümde Tanrı'nın yeryüzündeki her varlığın içinde barındığına inanan Panteistik dünya görüşünün izlerine rastlarız. "Enfes Bir Akşam Bu, Sakin ve Geniş " Wordsworth'ün Fransa'da bıraktığı, o sıra dokuz yaşındaki kızıyla sahilde yaptığı bir yürüyüşten doğmuştur. Bu şiirde Wordsworth, yaşından dolayı kızı, etrafında gördüğü muhteşem manzarada yatan kutsiyeti idrak edemese de, bunun önemli olmadığını, onun zaten hâlâ Tabiatla iç içe yaşadığını belirtir. "Bir Bulut Gibi Yalnız Dolaştım" Wordsworth'ün önsözde yaptığı şiir tanımıyla tam bir uyum içindedir. Şair gördüğü manzaranın asıl anlamını ilk heyecanı geçtikten sonra, bu tecrübe üzerinde düşünürken kavrar. "Yalnız Orakçı" adlı şiir de benzer şekilde, Wordsworth'ün şiirlerini yazarken hatırlayıp öyküneceği halk dilinin, müziğinin üzerinde bıraktığı etkiyi anlatır. "İkaz ve İtiraz" adlı şiirde kendisini kitap okumak yerine aylak aylak Tabiatı gözlemekle eleştiren dostuna, şair, kulak verilecek olursa etrafımızdaki tüm varlıkların bize bir şeyler söylediği cevabını verir. Aynı düşünce bir sonraki şiir olan "Düzden Bakınca" adlı şiirde de ifade edilir. Şiirin "Tersten Bakınca" anlamına gelen başlığını bu şekilde çevirmeyi seçtik, çünkü Wordsworth az evvel kendisini uyaran arkadaşına seslenip, onu kitapların dünyasından çıkıp duyularını gerçek dünyaya açmaya davet ediyor. Ona göre, sessizce oturup, başka hiçbir şey yapmadan Tabiatı gözlemlemek atalet değil, "bilgece pasiflik"tir. Çünkü o sırada zihin, aslında, dış dünyadan algıladığı duyumları an-

lamlandırmakla meşguldür ve Tabiatla insanın hayalgücü arasındaki karşılıklı iletişim gerçek bilgiyi doğurur. “Londra, 1802” zamanın İngiltere’sine dönüp bakar ve “mihrap, kılıç, kalem ve ocak” sembolleriyle ülkenin dini, askeri, entelektüel kurumları ve “ocak”la aile yaşamının yozlaşmasını eleştirirken, 17. yüzyılda yaşayıp “Kayıp Cennet” adlı başyapıtın yanısıra çeşitli sosyal ve politik konularda kaleme aldığı makalelerle yol gösterici olan John Milton’dan yardım dileğinde bulunur. “Westminister Köprüsü Üzerinde Yazılmış Dizeler” adlı şiirde Wordsworth’ü uygarlıkla barışmış görürüz. Daha önce güneşin hiçbir zaman kentin üzerine doğduğu gibi doğmadığını belirten dize, dumansız bir sabahta şairin izlediği manzaraya dinsel bir nitelik katar. Bu şirden dolayı Wordsworth Thames Nehrinin kirliliğini, köprü altında uyuyan evsizlerin, kentte hüküm süren sefaletin ve dilenen çocukların varlığını görmezden gelmekle suçlanmıştır. Ancak şairi büyüleyen güzelliğın kentin henüz uyanmadığı, insan faaliyetlerinin başlamadığı bir zamanda gözleniyor olmasının imkân tanıdığı farklı bir yorum belki onu bir derece temize çıkarır: Son dizede belirtildiğı gibi, kalbi kıpırtısız yatan kentin cazibesi ölü olmasından, bir başka deyişle, uygarlığın tamamen Tabiatın hükmü altında bulunmasından mı kaynaklanmaktadır? “Bilmediğim Kimseler Arasında Dolaştım”, “Tuhaf Tutku Nöbetleri Yaşadım”, “İssız Yollar Arasında Yaşardı”, “Bir Uyku Mühürlemişti Ruhumu” başlıklı şiirler kimliği tartışmalı Lucy adında bir kadının ölümünden dolayı duyulan üzüntüyü anlatır. Kimi eleştirmene göre, Lucy, şairin ölümünden

çok korktuğu kızkardeşi, kimine göre bir ara dostluklarının bozulduğu Coleridge ve kimine göre ise kaybederim diye endişelendiği esin perisidir. “Bir Uyku Mühürlemişti Ruhumu” adlı şiirde Wordsworth’ün bir tanrıça gibi algıladığı güzelliğin sahibi artık ölüdür. Ama şaire göre neyse ki ölüm yeryüzünün bir parçası olarak hayatın döngüsüne karışmak suretiyle bir anlamda ölümsüzlüğe kavuşmak demektir. Bu düşüncenin çok da avutucu olduğunu söylemek zor. “Yedi Kardeşiz” adlı şiirdeki kardeşlerinin öldüğünü bir türlü kabullenmeyen küçük kız çocuksu sezgisiyle bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyor sanki. “Azim ve Özgürlük” ya da “Sülük Toplayıcı” adıyla bilinen şiirde, Wordsworth ölen şairleri, Chatterton’ı ve Robert Burns’ü hatırlayıp yaşamın değeri konusunda karamsarlığa kapılmaktan kendini alamaz. O sıra bataklık kıyısında sülük toplayarak geçimini sağlayan bir ihtiyarın yaşama tutunma azmi karşısında kendi duygularından utanır. “Önsöz”de Wordsworth, yaptıkları iş bölümüne göre Doğaüstü olayları sıradan olaylarmış gibi sunmanın Coleridge’in, sıradan olaylara doğaüstü özellikler atfetmenin ise kendisinin görevi olduğunu belirtir. Dolayısıyla öteki birçok şiirinde olduğu gibi, buradaki sıradan karşılaşmada, şaire göre, tanrısal bir aklın parmağı vardır. Bu gücü Wordsworth bu seçkideki son şiir olan ve kısaca “Tintern Manastırı” olarak anılan eserinde “Gün batımlarının aydınlığında, okyanusun/Etrafında, canlı havada, mavi gökte/Ve insan beyrinde barınan:/Bir hareket ve bir ruh, tüm akıl sahibi/Varlıkları, tüm düşüncelerin tüm nesnelerini/Dürten ve her şeyin içinde devinen.” sözleriyle

tanımlayacaktır. Söz konusu gücün varlığını fark edişi, yine yaşantılarını hatırlama yoluyla zihninde tekrarlayıp anlamlandırdığı zamana denk düşer. Bu şiirde de yıllar sonra Dorothy'le birlikte aynı manastır önünde durup manzarayı seyrederken uzakta, kentlerde yaşadığı günlerde bu manzaranın hatırasıyla avunduğunu söyler. Bu günün yaşantısı da ileride hoş bir anıya dönüşecektir ve Wordsworth, kendisi öldükten sonra kardeşinin o anki mutluluklarını hatırlayarak teselli bulmasını ister.

Modern hayat kentlerde yaşanıyor. Beton duvarlar, demir çitler ve benliğimizi gün gün esir alan sanal âlem bizi gerçek dünyanın sahici yaşantılarından mahrum bırakmakta. Dorothy kadar şanslı değiliz, bu gidişle, ileride hatırasıyla acılarımızı dindirecek deneyimlerimiz de olmayacak. Öyleyse, Wordsworth'ün bizi hem Tabiatla hem kendi tabiatımızla barışmaya çağırın sesine acilen kulak verme zamanı.

BİR BULUT GİBİ
(SEÇME ŞİİRLER)

THE WORLD IS TOO MUCH WITH US

The world is too much with us; late and soon,
Getting and spending, we lay waste our powers;—
Little we see in Nature that is ours;
We have given our hearts away, a sordid boon!
This Sea that bares her bosom to the moon;
The winds that will be howling at all hours,
And are up-gathered now like sleeping flowers;
For this, for everything, we are out of tune;
It moves us not. Great God! I'd rather be
A Pagan suckled in a creed outworn;
So might I, standing on this pleasant lea,
Have glimpses that would make me less forlorn;
Have sight of Proteus rising from the sea;
Or hear old Triton blow his wreathèd horn.

DÜNYA ÇOK FAZLA BİZE

Dünya çok fazla bize, bitmek bilmez bir yarış,
Kazan harca, hep çöpe olan tüm güçlerimiz.
Doğada bize ait dediklerimiz ne az,
Verdik kalplerimizi, aşâğılık bir bağış!
Göğsü mehtaba doğru inip kalkan bu deniz,
Şimdi uyuyan çiçek, ama sonradan tekrar
Uluması saatler boyu sürecektir rüzgâr.
Bunların ve hepsinin havasında değiliz.
Coşturmuyor bizleri, Tanrım! Ah neden sanki
Eski inancı emmiş bir Pagan değilim ben?
O zaman bu hoş kırdaki durup baktığım yerden
Hüznümü azaltacak şeyler görürdüm belki.
Sudan kalkan Proteus'u görür, duyardım
Triton'u çelenkli borusunu üflerken.

LINES WRITTEN IN EARLY SPRING

I heard a thousand blended notes,
While in a grove I sate reclined,
In that sweet mood when pleasant thoughts
Bring sad thoughts to the mind.

To her fair works did Nature link
The human soul that through me ran;
And much it grieved my heart to think
What man has made of man.

Through primrose tufts, in that green bower,
The periwinkle trailed its wreaths;
And 'tis my faith that every flower
Enjoys the air it breathes.

BAHARIN İLK GÜNLERİNDE YAZILMIŞ DİZELER

Binlerce karışık nota duydum
Bir koruda yaslanmış, oturuyorken.
O tatlı ruh halinde, hani hüzün
Doğar ya hoş düşüncelerden.

Benim de içimdeki insan ruhuna
Bağlamış güzel işlerini Tabiat.
Ah, içimi nasıl da sızlatıyor
İnsanın insana ettiği fakat.

Çuha çiçekleri arasından menekşeler
Uzatıyordu çelenklerini o yeşil çardakta.
İnancım o ki her çiçek aldığı nefesin
Tadını doyasıya çıkarmakta.

The birds around me hopped and played,
Their thoughts I cannot measure:—
But the least motion which they made
It seemed a thrill of pleasure.

The budding twigs spread out their fan,
To catch the breezy air;
And I must think, do all I can,
That there was pleasure there.

If this belief from heaven be sent,
If such be Nature's holy plan,
Have I not reason to lament
What man has made of man?

Sekip oynuyordu kuşlar çevremde,
Ne düşündüklerini elbet bilemem ben:—
Ama sevinçleri belliydi
En küçük titreyişlerinden.

Esen meltemi yakalamak için
Kanatlarını açıyordu tomurcuklanan dallar,
Ve düşünce, bakına şu gerçeğe vardım:
Orada mutluluk var.

Eğer bu inanç göklerden geldiyse,
Şayet bu kutsal planı kurduysa Tabiat,
İnsanın insana ettiğine yas
Tutmakta haksız mıyım fakat?

MY HEART LEAPS UP

My heart leaps up when I behold
A rainbow in the sky:
So was it when my life began;
So is it now I am a man;
So be it when I shall grow old,
Or let me die!
The Child is father of the Man;
And I could wish my days to be
Bound each to each by natural piety.

KALBİM YERİNDEN FIRLAR

Gökkuşağı görmeyeyim
Kalbim yerinden fırlar:
Çocukluğumda böyleydi,
Büyüdüm, hâlâ böyleyim;
Ve yine olayım böyle bir ihtiyar.
Yoksa öleyim!
Çocuk babasıdır İnsanın.
Ve birbirlerine, dilerim,
Doğaya imanla eklensin günlerim.

IT IS A BEAUTEOUS EVENING, CALM AND FREE

It is a beauteous evening, calm and free,
The holy time is quiet as a Nun
Breathless with adoration; the broad sun
Is sinking down in its tranquillity;
The gentleness of heaven broods o'er the Sea;
Listen! the mighty Being is awake,
And doth with his eternal motion make
A sound like thunder—everlastingly.
Dear child! dear Girl! that walkest with me here,
If thou appear untouched by solemn thought,
Thy nature is not therefore less divine:
Thou liest in Abraham's bosom all the year;
And worshipp'st at the Temple's inner shrine,
God being with thee when we know it not.

ENFES BİR AKŞAM BU, SAKİN VE GENİŞ

Enfes bir akşam bu, sakin ve geniş,
Kutsal zaman hayranlıktan nefesi
Kesilmiş bir rahibe kadar sessiz,
Sükuneti içinde batıyor koca güneş.
Göğün yumuşaklığı oturmuş deniz
Üstüne. Dinle! Yüce Varlık uyanık
Ve sonsuz hareketiyle gök
Gürler gibi bir ses çıkarıyor –bitimsiz.
Canım çocuk! Canım Kız! Yanımsıra yürüyen,
Kutsal düşünceler sana uğramadıysa bile
Tabiatın daha az Tanrısal değil:
İbrahim'in göğsünde yatıyorsun koca yıl;
Tapınağın ta kalbinde ediyorsun duanı,
Farkında değilken bizler, Tanrı seninle.

I WANDERED LONELY AS A CLOUD LAUNCH AUDIO IN A NEW WINDOW

I wandered lonely as a cloud
That floats on high o'er vales and hills,
When all at once I saw a crowd,
A host, of golden daffodils;
Beside the lake, beneath the trees,
Fluttering and dancing in the breeze.

Continuous as the stars that shine
And twinkle on the milky way,
They stretched in never-ending line
Along the margin of a bay:
Ten thousand saw I at a glance,
Tossing their heads in sprightly dance.

BİR BULUT GİBİ YALNIZ DOLAŞTIM

Bir bulut gibi yalnız dolaştım
Vadiler, tepeler üzerinde süzülen,
Ve bir kalabalıkla karşılaştım
Bir sürü altın nergisle birden;
Gölün kıyısında, ağaçların dibinde,
Meltemle, kıpır kıpır dans eden.

Saman yolunda göz kırpıp
Işıldayan yıldızlar gibi, körfez
Hattı boyunca uzayıp
Gidiyorlardı bitimsiz, aralıksız.
İlk bakışta sayıları on bin kadardı,
Neşeyle sallanıp duruyorlardı.

The waves beside them danced; but they
Out—did the sparkling waves in glee:
A poet could not but be gay,
In such a jocund company:
I gazed—and gazed—but little thought
What wealth the show to me had brought.

For oft, when on my couch I lie
In vacant or in pensive mood,
They flash upon that inward eye
Which is the bliss of solitude;
And then my heart with pleasure fills,
And dances with the daffodils.

Yanlarında dalgalar da danstaydı, fakat
Daha şendi onlar köpüklü dalgalardan.
Böyle coşkun bir grup kendisine refakat
Eder de sevinçle dolmaz mı bir ozan.
Baktım –bakıp durdum, ama sormadım şunu:
Bu gösterinin nasıl bir zenginlik sunduğunu.

Çünkü sık sık, düşünceli ya da öylesine
Kanepemde uzanmış yatıyorken,
Yalnızlığın lütfu olan o gönül gözüne,
Çıkıp, görünuveriyorlar aniden.
İşte o dem kalbim en hoş hislerle
Doluyor ve dansa duruyor nergislerle.

THE SOLITARY REAPER

Behold her, single in the field,
Yon solitary Highland Lass!
Reaping and singing by herself;
Stop here, or gently pass!
Alone she cuts and binds the grain,
And sings a melancholy strain;
O listen! for the Vale profound
Is overflowing with the sound.

No Nightingale did ever chaunt
More welcome notes to weary bands
Of travellers in some shady haunt,
Among Arabian sands:
A voice so thrilling ne'er was heard
In spring-time from the Cuckoo-bird,
Breaking the silence of the seas
Among the farthest Hebrides.

YALNIZ ORAKÇI

Şuna bakın, tarlada bir başına
Yalnız yayla kızına, işte şurada!
Biçerken türkü söylüyor bir yandan
Hiç kımıldamayın, usulca geçin ya da!
Tek başına biçip ekinleri bağlıyor,
Yanık türküsü yürek dağlıyor,
Kulak verin nasıl da derin
Vadiyi doldurup taşıdığına sesinin!

Arabistan çöllerinde, yorgun
Kervancılar için bir bülbül
Böylesi gönülden bir şarkı
Şakıymış değil:
Guguk kuşundan da duyulmadı baharda
Ta Hebrides'te adalarda
Suyun sükununu bozan böyle nefes
Kesici güzellikte bir ses.

Will no one tell me what she sings?—
Perhaps the plaintive numbers flow
For old, unhappy, far-off things,
And battles long ago:
Or is it some more humble lay,
Familiar matter of to-day?
Some natural sorrow, loss, or pain,
That has been, and may be again?

Whate'er the theme, the Maiden sang
As if her song could have no ending;
I saw her singing at her work,
And o'er the sickle bending;—
I listened, motionless and still;
And, as I mounted up the hill,
The music in my heart I bore,
Long after it was heard no more.

Ne söylüyor, diyecek yok mu bana?
Hüzünlü notalar çok önceki.
Mâzideki, bedbaht, uzak şeylerden
Savaşlardan şikâyet ediyor belki.
Yahut daha tanıdık, bugünkü
Konulara dair bir şey mi bu türkü?
Bir doğal felâket, kayıp ya da keder,
Yaşanmış ve yaşanabilecek tekrar.

Konusu her ne idiyse, bu Kız
Sonu yokmuş gibi söylüyordu türküsünü.
Orağının üzerine eğilmiş, işinde,
Ve öyle çığırırken izledim onu. –
Dinledim sessizce, hareket etmeden,
Ve tepeyi tırmanıp uzaklaşırken,
Duymaz olduktan çok sonra sesini,
Kalbimde taşıdım melodisini.

EXPOSTULATION AND REPLY

'WHY, William, on that old grey stone,
Thus for the length of half a day,
Why, William, sit you thus alone,
And dream your time away?

'Where are your books?—that light bequeathed
To Beings else forlorn and blind!
Up! up! and drink the spirit breathed
From dead men to their kind.

İKAZ VE İTİRAZ

“O kadim, gri kaya üstüne
Oturup ta öğlene kadar,
Böyle yalnız başına, William,
Düşlerle oyalanmanın ne anlamı var?

‘Kitapların hani? –yoksa öksüz ve kör
Kalacak varlıklara sunulan o ışık?
Kalk. Kalk ve ölülerin çocuklarına
Üflediği ruhu yudumla artık.

'You look round on your Mother Earth,
As if she for no purpose bore you;
As if you were her first-born birth,
And none had lived before you!'

One morning thus, by Esthwaite lake,
When life was sweet, I knew not why,
To me my good friend Matthew spake,
And thus I made reply:

'Doğa Ana'na bakınıp duruyorsun.
Sanki seni boş yere, amaçsız yarattı,
Senden evvel kimseler yaşamadı sanki,
Sanki ilk sana can kattı."

Bir sabah Esthwait Gölünün kıyısında
Hayat şahaneyken, bilmem ki neden,
Dostum Matthew bunları dedi bana,
Ve onu şöyle cevapladım ben:

'The eye—it cannot choose but see;
We cannot bid the ear be still;
Our bodies feel, where'er they be,
Against, or with our will.

'Nor less I deem that there are Powers
Which of themselves our minds impress;
That we can feed this mind of ours
In a wise passiveness.

'Görmemek elinde değil gözün,
Kulağa diyemeyiz 'duyma sen.'
Nerede olursa olsun duyumsar bedenlerimiz,
İster irademizle, ister ona rağmen.

'Zihnimize tesir eden Güçlerin
Varlığına da kuvvetle inanırım elbet,
Ve zihinlerimizi beslemeye yarar
Bilgece bir atalet.

'Think you, 'mid all this mighty sum
Of things for ever speaking,
That nothing of itself will come,
But we must still be seeking?

'—Then ask not wherefore, here, alone,
Conversing as I may,
I sit upon this old grey stone,
And dream my time away.'

'Etrafımızı saran bunca şey
Konuşup duruyorken sürekli,
Sanır mısın ki, oturmakla bulunmaz,
Kalkıp aramak gerekli?

'-Öyleyse, neden, burada, yalnız,
Bir sohbet içindeyken ben,
Bu kadim, gri kayaya oturmuş,
Düşlerle oyalanıyorsun? diye sorma, lütfen.'

THE TABLES TURNED

Up! up! my Friend, and quit your books;
Or surely you'll grow double:
Up! up! my Friend, and clear your looks;
Why all this toil and trouble?

The sun above the mountain's head,
A freshening lustre mellow
Through all the long green fields has spread,
His first sweet evening yellow.

DÜZDEN BAKINCA

Kalk dostum, kalk! Bunca okumak nedir?
Kamburun çıkacak devam edersen şayet.
Kalk dostum kalk, gözlerini dinlendir;
Neden bunca çile, bunca eziyet?

Dağın doruğunda şimdi güneş,
Ferahlatan, yumuşacık bir ılık
Yayıyor ve tüm yeşillikler yavaş yavaş
Akşamın sarısına bürünüyor artık.

Books! 'tis a dull and endless strife:
Come, hear the woodland linnet,
How sweet his music! on my life,
There's more of wisdom in it.

And hark! how blithe the throstle sings!
He, too, is no mean preacher:
Come forth into the light of things,
Let Nature be your teacher.

Kitaplar! Sonu yok tartışma, yavan.
Gel, keten kuşuna kulak ver,
Onun hoş ötüşüne! Ve inan,
Onda daha derin bir bilgelik var.

Dinle! Nasıl da şen şakıyor ardıc kuşu.
Sanma ki o sıradan bir vaiz:
Çık, sarsın seni varlıkların ışığı,
Ve Tabiatı kıl kendine kılavuz.

She has a world of ready wealth,
Our minds and hearts to bless—
Spontaneous wisdom breathed by health,
Truth breathed by cheerfulness.

One impulse from a vernal wood
May teach you more of man,
Of moral evil and of good,
Than all the sages can.

Ondaki bitmez tükenmez servet
Hem kalbe hem zihnimize derman,
Sağlıkla solunan doğal bilgelik, hikmet,
Ve Hakikat, neşeyle solunan.

Baharda ormandan bir dürtü,
Çok daha fazlasını öğretir
Tüm bilgelere: iyi, kötü,
Ya da insan doğasına dair.

Sweet is the lore which Nature brings;
Our meddling intellect
Mis-shapes the beauteous forms of things:—
We murder to dissect.

Enough of Science and of Art;
Close up those barren leaves;
Come forth, and bring with you a heart
That watches and receives.

Tabiatın getirdiği bilgi tatlı.
Varlıkların o kusursuz
Şeklini bozar her şeye karışan insan aklı.
Kesip inceleyelim derken öldürürüz.

Tamam artık Sanat, tamam Fen;
Kapat şu kurak sayfaları, yetişir,
Çık ve yanında gözleyip özümseyen
Bir yürek getir.

LONDON, 1802

Milton! thou shouldst be living at this hour:
England hath need of thee: she is a fen
Of stagnant waters: altar, sword, and pen,
Fireside, the heroic wealth of hall and bower,
Have forfeited their ancient English dower
Of inward happiness. We are selfish men;
Oh! raise us up, return to us again;
And give us manners, virtue, freedom, power.
Thy soul was like a Star, and dwelt apart:
Thou hadst a voice whose sound was like the sea:
Pure as the naked heavens, majestic, free,
So didst thou travel on life's common way,
In cheerful godliness; and yet thy heart
The lowliest duties on herself did lay.

LONDRA, 1802

Milton! Hayatta olmalıydın bu dönem.
Sana ihtiyacı var İngiltere'nin,
kokuşmuş bir bataklık: mihrap, kılıç ve kalem,
ocak, o dillere destan zengin
salon ve sokak. Kaybedildi, İngilizin
kadim çeyizi o içsel huzurun kalmadı izi.
Benciliz. Ah, kaldır bizi, dön aramıza
ve bize terbiye sun, fazilet, özgürlük,
kuvvet. Bir yıldız gibiydi ruhun
uzak ve yalnız. Denizin gür sesine benzerdi
sesin. Çıplak gökler kadar saf, heybetli
ve hür. Coşku dolu bir tanrısallıkla katettin
hayat yolunu, lakin en basit işleri
yüklenmekten yüksünmedi kalbin.

COMPOSED UPON WESTMINSTER BRIDGE

Earth has not any thing to show more fair:
Dull would he be of soul who could pass by
A sight so touching in its majesty:
This City now doth, like a garment, wear
The beauty of the morning; silent, bare,
Ships, towers, domes, theatres, and temples lie
Open unto the fields, and to the sky;
All bright and glittering in the smokeless air.
Never did sun more beautifully steep
In his first splendour, valley, rock, or hill;
Ne'er saw I, never felt, a calm so deep!
The river glideth at his own sweet will:
Dear God! the very houses seem asleep;
And all that mighty heart is lying still!

WESTMINISTER KÖPRÜSÜ ÜZERİNDE YAZILMIŞ DİZELER

Bu dünya daha güzel başka neyin sahibi?
Ruhsuzdur geçip giden bakmadan doya doya,
İhtişamı mest eden böyle bir manzaraya:
Sabahın görkemini tıpkı elbise gibi
Giyiniyor şimdi kent; sükun içinde, çıplak,
Gemi, kule ve kubbe, tapınak ve salonlar,
Hem yerde boydan boya hem ta göklere kadar,
Dupduru bir havada göz alıcı ve parlak.
Vadi, taş, tepeleri bu günden daha önce
Sabahla daha güzel yıkamış değildi nur.
Ne gördüm ne hissettim böyle derin bir huzur,
Akıp gidiyor ırmak kendi tatlı keyfince.
Sevgili Tanrım! Her ev uykuda olsa gerek,
Kıpırtısız yatıyor ve o muazzam yürek.

I TRAVELLED AMONG UNKNOWN MEN

I travelled among unknown men,
In lands beyond the sea;
Nor, England! did I know till then
What love I bore to thee.

'Tis past, that melancholy dream!
Nor will I quit thy shore
A second time; for still I seem
To love thee more and more.

BİLMEDİĞİM KİMSELER ARASINDA DOLAŞTIM

Bilmediğim kimseler arasında dolaşım,
Gidip denizin ötesindeki ülkelere;
Ve farkında değildim hiç, seni
Ne çok sevdiğimin, İngiltere!

Geçti artık, o melankolik rüya!
Senin kıyılarından, hayır, mümkün
Değil ayrılmam tekrar, çünkü galiba
Seni daha da seviyorum her gün.

Among thy mountains did I feel
The joy of my desire;
And she I cherished turned her wheel
Beside an English fire.

Thy mornings showed, thy nights concealed,
The bowers where Lucy played;
And thine too is the last green field
That Lucy's eyes surveyed.

Senin dağlarının arasında hissettim
Coşkusunu arzumun;
Ve bir İngiliz ocağı başında
Eğirirdi yününü sevdiğim kadın.

Senin sabahında göründü, gecende saklandı
Lucy'nin altında oynadığ çardaklar;
Ve sana aitti yine Lucy'nin gözlerinin
Değdiği son yeşil topraklar.

STRANGE FITS OF PASSION HAVE I KNOWN:

Strange fits of passion have I known:
And I will dare to tell,
But in the Lover's ear alone,
What once to me befell.

When she I loved looked every day
Fresh as a rose in June,
I to her cottage bent my way,
Beneath an evening-moon.

Upon the moon I fixed my eye,
All over the wide lea;
With quickening pace my horse drew nigh
Those paths so dear to me.

TUHAF TUTKU NÖBETLERİ YAŞADIM

Tuhaf tutku nöbetleri yaşadım,
Çekinmeyip anlatacağım ama sade
Aşıkların kulağına, bakın
Ne oldu bir keresinde.

Her gün tazeyken sevdiğim
Bir Haziran gülü kadar,
Kulübesine niyetlendim
Bir akşam, gökte ay var.

Aya diktim gözümü,
Bitti uçsuz bucaksız mera,
Sabırsız adımlarla vardı atım,
O canım patikalara.

And now we reached the orchard-plot;
And, as we climbed the hill,
The sinking moon to Lucy's cot
Came near, and nearer still.

In one of those sweet dreams I slept,
Kind Nature's gentlest boon!
And all the while my eyes I kept
On the descending moon.

Ve işte meyve bahçesine geldik;
Tek, çıktığımız şu tepe kaldı;
Derken, ay Lucy'nin evi üstünde
Alçaldı, daha da alçaldı.

Başım nazik Tabiatın en kibar
Lütfu o tatlı rüyalardaydı,
Ve gözüm de her an
İnmekte olan aydaydı.

My horse moved on; hoof after hoof
He raised, and never stopped:
When down behind the cottage roof,

At once, the bright moon dropped.
What fond and wayward thoughts will slide
Into a Lover's head!
"O mercy!" to myself I cried,
"If Lucy should be dead!"

Adım adım çıkmaya devam
Ediyordu atım, soluk vermeden:
Ki kulübenin çatısı ardında
Ay, düşüverdi birden.

Ne olmaz vehimlere kapılır
Seven birisi:
“Tanrım” diye haykırdım,
“Yoksa öldü mü Lucy?”

SHE DWELT AMONG THE UNTRODDEN WAYS

She dwelt among the untrodden ways
Beside the springs of Dove,
A Maid whom there were none to praise
And very few to love:

A violet by a mossy stone
Half hidden from the eye!
—Fair as a star, when only one
Is shining in the sky.

She lived unknown, and few could know
When Lucy ceased to be;
But she is in her grave, and, oh,
The difference to me!

ISSIZ YOLLAR ARASINDA YAŞARDI

Issız yollar arasında yaşardı,
Dove çaylarının kıyısında, bir kız,
Kimseleri yoktu onu övmeye,
Sevmeye dersiniz çok az:

Yosunlu bir kaya dibinde
Bir menekşe, gözlerden yarı uzak,
–Gökte tek başına ışıyan
Bir yıldız kadar parlak.

Kimse bilmeden yaşadı, azdır bilen de
Lucy ne zaman öldü;
O mezarında şimdi ve ah,
Olan bana oldu!

**A SLUMBER DID
MY SPIRIT SEAL**

A slumber did my spirit seal;
I had no human fears:
She seemed a thing that could not feel
The touch of earthly years.

No motion has she now, no force;
She neither hears nor sees;
Rolled round in earth's diurnal course,
With rocks, and stones, and trees.

BİR UYKU MÜHÜRLEMİŞTİ RUHUMU

Bir uyku mühürlemişti ruhumu,
İnsani kaygılar uzaktı bana,
Sanırdım ki dünyevi yılların hükmü
Asla geçmezdi o kadına.

Şimdi hareketsiz, halsiz büsbütün,
Ne duymakta ne de görmekte,
Yuvarlanıp gitmede her gün,
Kayalar, taşlar, ağaçlarla birlikte.

WE ARE SEVEN

---A simple Child,
That lightly draws its breath,
And feels its life in every limb,
What should it know of death?

I met a little cottage Girl:
She was eight years old, she said;
Her hair was thick with many a curl
That clustered round her head.

She had a rustic, woodland air,
And she was wildly clad:
Her eyes were fair, and very fair;
-Her beauty made me glad.

YEDİ KARDEŞİZ

—Basit bir çocuk,
Nefesi hafif, kuş kadar,
Her organında hayat,
Ölümünden ne anlar?

Bir köylü kıza rastladım:
Sordum, yaşı sekiz;
Çepeçevre kıvırcık
Saçları gür mü gür bir kız.

Bir kır, bir orman havası vardı üstünde,
Yabanıldı kıyafeti:
Gözleri hoş, çok hoştu;
Güzelliği mest etti.

"Sisters and brothers, little Maid,
How many may you be?"
"How many? Seven in all," she said,
And wondering looked at me.

"And where are they? I pray you tell."
She answered, "Seven are we;
And two of us at Conway dwell,
And two are gone to sea.

"Two of us in the church-yard lie,
My sister and my brother;
And, in the church-yard cottage, I
Dwell near them with my mother."

“Kardeşin var mı, minik kız,
Kaç kişisiniz, kız, erkek?”
“Kaç kişiyiz? Toplam yedi,”
Gözlerin de merak.

“Neredeler? Söyle lütfen.
“Yedi kardeşiz” diye tekrar etti;
İkisi Convway’de yaşıyor,
İkisi denize gitti.”

“İkisi kilise avlusunda yatıyor,
Biri erkek, biri kız;
Biz annemle avludaki
Kulübede yaşıyoruz”

“You say that two at Conway dwell,
And two are gone to sea,
Yet ye are seven! I pray you tell,
Sweet Maid, how this may be.”

Then did the little Maid reply,
“Seven boys and girls are we;
Two of us in the church-yard lie,
Beneath the church-yard tree.”

“You run about, my little Maid,
Your limbs they are alive;
If two are in the church-yard laid,
Then ye are only five.”

“İkisi Conway’de dedin,
İkisi denize giti, fakat
Yedi kardeşsiniz! Şeker kız,
Nasıl oluyor, anlat.”

Cevap verdi küçük kız,
“Kız, oğlan hepsi yedi;
Kilise avlusundaki ağacın altında
Yatıyor ikimiz,” dedi.

“Koşturup duruyorsun,
Sağlıklıydın da pek;
İkisi avludaysa, hımm, bu
Beş kardeşsiniz demek.”

"Their graves are green, they may be seen,"
The little Maid replied,
"Twelve steps or more from my mother's door,
And they are side by side.

"My stockings there I often knit,
My kerchief there I hem;
And there upon the ground I sit,
And sing a song to them.

"And often after sun-set, Sir,
When it is light and fair,
I take my little porringer,
And eat my supper there.

"Mezarları yeşil, görebilirsiniz,"
Dedi küçük Kız bana,
"On iki adım kadar annemin kapısından,
Ve ikisi yan yana."

"Çoraplarımı gözerim sık sık,
Mendilimi dikerim orada;
Ve şarkı söylerim onlara,
Oturduğum yerde."

"Çoğu vakit, gün batınca,
Çorba kasemi alır giderim,
Hava aydınlık ve ılıksa
Yemeğimi orada yerim.

“The first that died was sister Jane;
In bed she moaning lay,
Till God released her of her pain;
And then she went away.

“So in the church-yard she was laid;
And, when the grass was dry,
Together round her grave we played,
My brother John and I.

“And when the ground was white with snow,
And I could run and slide,
My brother John was forced to go,
And he lies by her side.”

“Önce kızkardeşim Jane öldü,
İnleyip duruyordu yatağında,
Tanrı kurtardı onu,
Ve işte, gitti sonunda.”

“Kilise avlusuna gömüldü;
Çimenler daha kuruyken,
Mezarı etrafında oynardık,
Oğlan kardeşim John ve ben.

“Koşturup kayıyordum,
Yerler bembeyaz bütün kar,
John da gitmek zorunda kaldı,
Yanına yatırdılar.”

"How many are you, then," said I,
"If they two are in heaven?"
Quick was the little Maid's reply,
"O Master! we are seven.

"But they are dead; those two are dead!
Their spirits are in heaven!"
'Twas throwing words away; for still
The little Maid would have her will,
And said, "Nay, we are seven!"

“İkisi cennete gittiye,
O zaman kaç kardeşiniz?” dedim,
Küçük kızın cevabı gecikmedi,
“Yedi ya! Efendim.”

“Ama onlar öldü; o ikisi ölü!
Ruhları cennette yalnız!”
Boşa nefes tüketiyordum fakat,
Küçük kız inat mı inat,
“Hayır” dedi, “yedi kardeşiz!”

RESOLUTION AND INDEPENDENCE

There was a roaring in the wind all night;
The rain came heavily and fell in floods;
But now the sun is rising calm and bright;
The birds are singing in the distant woods;
Over his own sweet voice the Stock-dove broods;
The Jay makes answer as the Magpie chatters;
And all the air is filled with pleasant noise of waters.

All things that love the sun are out of doors;
The sky rejoices in the morning's birth;
The grass is bright with rain-drops;—on the moors
The hare is running races in her mirth;
And with her feet she from the plashy earth
Raises a mist, that, glittering in the sun,
Runs with her all the way, wherever she doth run.

AZİM VE ÖZGÜRLÜK

Gece boyu kükreyip durdu rüzgâr,
Yağmur fena bindirdi, sel olup aktı.
Ama hava sakin, aydınlık şimdi, güneş çıktı,
Uzak korulardan şakımada kuşlar,
Kendi tatlı sesinde kuluçkada üveyik,
Alakargayla sohbetle saksığan, laf ebesi,
Ve havayı dolduruyor suların hoş sesi.

Güneşi seven her kim varsa dışarıda şu an,
Sabahın doğuşuna seviniyor gök,
Çimler yağmur damlalarıyla parlak,
Neşeyle seğirtiyor kırdaki bir tavşan,
Islak topraktan bir duman kaldırıyor ayakları,
Güneşin ışığında parıldaya parıldaya,
Tavşan nereye, duman da ardı sıra oraya.

I was a Traveller then upon the moor;
I saw the hare that raced about with joy;
I heard the woods and distant waters roar;
Or heard them not, as happy as a boy:
The pleasant season did my heart employ:
My old remembrances went from me wholly;
And all the ways of men, so vain and melancholy.

But, as it sometimes chanceth, from the might
Of joys in minds that can no further go,
As high as we have mounted in delight
In our dejection do we sink as low;
To me that morning did it happen so;
And fears and fancies thick upon me came;
Dim sadness—and blind thoughts, I knew not, nor
could name.

Kırlarda dolaşıyordum, işte o zaman
Gördüm koşturan tavşanı, o nasıl bir neşe!
Korular ve uzak sulardan gelen kükreyişe
Kulak verdim, vermedim ya da. Bir oğlan
Kadar mutluydum, kalbim güzel mevsime tutsak.
Eski anılarımdan kalmadı bir eser,
Silindi kuruntular, tüm insani endişeler.

Hani bazen olur ya, mutluluğun ta
Zirvesine çıkarız da gidemeyiz daha fazla,
Ardından aynı mesafeyi aynı hızla
Düşeriz yuvarlana, takla ata,
Öyle oldu bana da işte o sabah,
Hücum etti koyu korku ve vehim,
Loş hüzün, kör fikirler, ad veremediğim.

I heard the sky-lark warbling in the sky;
And I bethought me of the playful hare:
Even such a happy Child of earth am I;
Even as these blissful creatures do I fare;
Far from the world I walk, and from all care;
But there may come another day to me—
Solitude, pain of heart, distress, and poverty.

My whole life I have lived in pleasant thought,
As if life's business were a summer mood;
As if all needful things would come unsought
To genial faith, still rich in genial good;
But how can He expect that others should
Build for him, sow for him, and at his call
Love him, who for himself will take no heed at all?

Tarla kuşunun ötüşünü duydum gökte,
Oyunbaz tavşan aklıma geldi birden.
Toprağın mutlu oğluyum ben de ve bu şen
Canlılar gibiyim, ömrüm onlarınki gibi geçmekte.
Dünyadan uzaktayım, ne derdim var ne tasam.
Ama bir gün kapımı çalabilir pekala,
Yalnızlık, kalp acısı, yokluk ve her türlü bela.

Hoş düşünceler içinde süregeldi hayatım,
İşler bir yazı yaşamak kadar kolaydı,
Ve aramaya gerek kalmadan kapısındaaydı
Sanki her tür ihtiyaç, gönülden dilerse kim.
Ama başkalarının sizin için inşa etmesi, ekip biçmesi
Ve istediğinizde sizi sevmesini beklemek anlamsız eğer
Asıl siz kendinize vermiyorsanız değer.

I thought of Chatterton, the marvellous Boy,
The sleepless Soul that perished in his pride;
Of Him who walked in glory and in joy
Following his plough, along the mountain-side:
By our own spirits are we deified:
We Poets in our youth begin in gladness;
But thereof come in the end despondency and madness.

Now, whether it were by peculiar grace,
A leading from above, a something given,
Yet it befell that, in this lonely place,
When I with these untoward thoughts had striven,
Beside a pool bare to the eye of heaven
I saw a Man before me unawares:
The oldest man he seemed that ever wore grey hairs.

Chatterton'ı düşündüm, o dahi oğlanı,
Gururu içinde solup giden o uykusuz ruhu;
Ve dağın eteği boyunca, önünde pulluğu,
İhtişam ve neşe içinde yürümekte olanı.
Kendi ruhlarımızdır tanrısız kılan bizi.
Biz ozanlar için şahanedir gençlik,
Ama sonumuz yeis ve nihayet delilik.

Derken, özel bir lütuf muydu bilmem artık,
Yukarıdan gönderilen, bana sunulan.
Ben bu ıssız yerde bu nahoş düşüncelerle filan
Boğuşadurayım, işte tam o an baktım ki açık
Alanda, bir gölün kıyısında, benden habersiz,
Dalıp gitmiş ak saçlı bir adam vardı,
Ve gördüğüm herkesten çok daha ihtiyardı.

As a huge stone is sometimes seen to lie
Couched on the bald top of an eminence;
Wonder to all who do the same espy,
By what means it could thither come, and whence;
So that it seems a thing endued with sense:
Like a sea-beast crawled forth, that on a shelf
Of rock or sand repositeth, there to sun itself;

Such seemed this Man, not all alive nor dead,
Nor all asleep—in his extreme old age:
His body was bent double, feet and head
Coming together in life's pilgrimage;
As if some dire constraint of pain, or rage
Of sickness felt by him in times long past,
A more than human weight upon his frame had cast.

Bazen yüksek bir tepenin kel başı üzerinde
Devasa bir taş yatıyor olur ya,
Hani herkes merak eder onun oraya
Nasıl ve nereden geldiğini. İnsanların zihninde
Bir canlıya dönüşür sonra giderek.
Sürünüp gelen bir deniz hayvanı mesela, neden
Olmasın? karada uzanmış güneşlenen.

Öyle göründü bu adam da, ne diri ne ölü,
Ne de derin uykuda –epey ilerlemiş yaşı,
İki büklüm olmuş, ayakları ve başı
Birbirine kavuşmuştu uzadıkça hayatın hac yolu.
Bir gönül üzüntüsü ya da şiddetli bir hastalık
Belki yıllarca evvel gelip çalarak kapısını,
Çökertip bozmuştu iskelet yapısını.

Himself he propped, limbs, body, and pale face,
Upon a long grey staff of shaven wood:
And, still as I drew near with gentle pace,
Upon the margin of that moorish flood
Motionless as a cloud the old Man stood,
That heareth not the loud winds when they call,
And moveth all together, if it move at all.

At length, himself unsettling, he the pond
Stirred with his staff, and fixedly did look
Upon the muddy water, which he conned,
As if he had been reading in a book:
And now a stranger's privilege I took;
And, drawing to his side, to him did say,
"This morning gives us promise of a glorious day."

Kolları, gövdesi ve solgun yüzüyle,
Baston niyetine yonttuğu gri bir değnekten
Aldığı destekle duruyor. Ve usulca vardığımda ben,
Bataklığı andıran o küçük göle,
Gürültülü rüzgârların sesini hiç duymayan,
Ama gidecekse de toptan terk-i diyar
Eden bir bulut gibi kıpırtısız kaldı ihtiyar.

Nihayet davranıp elindeki sopaya,
Karıştırdı batağı, gözlerini dikip
Sanki bir kitabın satırlarını takip
Eder gibi uzun uzun baktı bulanık suya:
O sıra bir konuğun ayrıcalığını kullanarak
Yanına dikildim, dedim ki “Merhaba,
Güzel bir günü müjdeliyor sabah.”

A gentle answer did the old Man make,
In courteous speech which forth he slowly drew:
And him with further words I thus bespake,
“What occupation do you there pursue?
This is a lonesome place for one like you.”
Ere he replied, a flash of mild surprise
Broke from the sable orbs of his yet-vivid eyes.

His words came feebly, from a feeble chest,
But each in solemn order followed each,
With something of a lofty utterance drest—
Choice word and measured phrase, above the reach
Of ordinary men; a stately speech;
Such as grave Livers do in Scotland use,
Religious men, who give to God and man their dues.

Nazikçe cevapladı beni ihtiyar,
Saygılı bir dille konuştu usul usul.
Ben de onu teşvik ettim ve “Nasıl
Bir uğraş nedeniyle buradasın, bu ıssız yer
Senin gibi biri için pek tekin değil.”
Hâlâ canlı gözlerinin kara
Küresinde hafif bir şaşkınlık gördüm o ara.

Zayıfça çıktı sözleri zayıf göğsünden,
Törenselsel bir sırayla geldiler fakat,
Yüce bir söyleyiş, güçlü bir belagat,
İfadelerdeki ölçüye, sözcük seçimine özen...
Bu İskoçya'daki Tanrıya ve insanlara borcunu
Ödemiş, vakur kimselerinkine benzer bir dildi
Ve sıradan birine ait kesinlikle değildi.

He told, that to these waters he had come
To gather leeches, being old and poor:
Employment hazardous and wearisome!
And he had many hardships to endure:
From pond to pond he roamed, from moor to moor;
Housing, with God's good help, by choice or chance;
And in this way he gained an honest maintenance.

The old Man still stood talking by my side;
But now his voice to me was like a stream
Scarce heard; nor word from word could I divide;
And the whole body of the Man did seem
Like one whom I had met with in a dream;
Or like a man from some far region sent,
To give me human strength, by apt admonishment.

Bu sulara sülük toplamaya gelmiş
Yaşlılık ve yoksulluk sonucu.
Tehlikeli ve ayrıca yorucu,
Meşakkati epey fazla bir iş:
Göl göl, bataklık bataklık dolan dur.
Şanslıysa bir yer buluyormuş başını sokacak,
Belki zor geçiniyormuş, dürüst yoldan ancak.

İhtiyar anlatmaya devam ediyordu ama
Belli belirsiz duyulan bir dereydi şimdi sesi,
Ve kelimeleri birbirine geçiyordu doğrusu.
Sanki rüyada gördüğüm bir adama
Nasıl da benziyordu her hali tavrı,
Uzak diyarlardan kendini topla diye
Beni usülünce uyarmak için gelmişti veya.

My former thoughts returned: the fear that kills;
And hope that is unwilling to be fed;
Cold, pain, and labour, and all fleshly ills;
And mighty Poets in their misery dead.
—Perplexed, and longing to be comforted,
My question eagerly did I renew,
“How is it that you live, and what is it you do?”

He with a smile did then his words repeat;
And said that, gathering leeches, far and wide
He travelled; stirring thus about his feet
The waters of the pools where they abide.
“Once I could meet with them on every side;
But they have dwindled long by slow decay;
Yet still I persevere, and find them where I may.”

Önceki düşüncelerim geri döndü o an:
Ölümcül korku, beslenmeye gönülsüz umut,
Soğuk, ıstırap, meşakkat, tüm bedensel hastalıklar yahut
Ve sefalet içinde ölen nice görkemli ozan.
–Şaşkın, biraz rahatlamayı umarak,
Önceki sorumu tekrarladım yine:
“Nasıl geçiniyorsun, tam olarak işin ne?”

O da tekrarladı sözlerini gülümseyerek,
Dolaşıp durduğunu sülük toplaya toplaya,
Ayaklarının hemen dibindeki suya
Sokup eşelemek için elinde bir değnek.
“Eskiden her yerde buluyordum,” dedi,
“Şimdi neredeyse tükendiler, azala azala,
Ama ben bu işten vaz geçmedim hâlâ.”

While he was talking thus, the lonely place,
The old Man's shape, and speech—all troubled me:
In my mind's eye I seemed to see him pace
About the weary moors continually,
Wandering about alone and silently.
While I these thoughts within myself pursued,
He, having made a pause, the same discourse renewed.

And soon with this he other matter blended,
Cheerfully uttered, with demeanour kind,
But stately in the main; and, when he ended,
I could have laughed myself to scorn to find
In that decrepit Man so firm a mind.
"God," said I, "be my help and stay secure;
I'll think of the Leech-gatherer on the lonely moor!"

O bunları söylerken o ıssız mekan,
Adamın görüntüsü, konuşması, her şeyi tedirgin
Etti beni, onun dur durak bilmeden, o bitkin
Haliyle bata çıka yürüdüğünü hayal ettim bir an,
Yapayalnız ve tek kelime konuşmadan kimseyle.
İşte kafamdan bunlar geçiyordu ki tam
Kaldığı yerden devam etti, biraz soluklanan adam,

Ve hemen sonra başka bir konuya
Bağladı bunu, neşeli, kibar ve fakat ille
Yine öyle vakur, etkileyici bir dille.
Sustuğu zaman utançtan, doğrusu bu ya,
Yerin dibine geçtim. Böyle düşkün bir adamda nasıl
Bir azim! “Tanrım,” dedim “ne olur, ömrüm boyunca
Aklımdan çıkmasın ıssız bataklıkta bu sülük toplayıcı.”

**LINES COMPOSED
A FEW MILES ABOVE
TINTERN ABBEY,
ON REVISITING THE BANKS
OF THE WYE DURING A TOUR.
JULY 13, 1798**

Five years have past; five summers, with the length
Of five long winters! and again I hear
These waters, rolling from their mountain-springs
With a soft inland murmur. —Once again
Do I behold these steep and lofty cliffs,
That on a wild secluded scene impress
Thoughts of more deep seclusion; and connect
The landscape with the quiet of the sky.

**TİNTERN MANASTIRI'NIN BİRKAÇ
MİL YUKARISINDA OLUŞTURULMUŞ
DİZELER, 13 TEMMUZ 1798'DEKİ
BİR GEZİ SIRASINDA WYE
KIYILARINI YENİDEN ZİYARET
ETMENİN ÜZERİNE**

Beş yıl geçti aradan; beş yaz, beş uzun
Kış gibi gelen! Ve şimdi bir kez daha dinliyorum
Dağdaki gözelerinden hafif karasal
Bir mırıltıyla yuvarlanıp gelen bu suları.
–Bir kez daha seyreyliyorum bu yaban
Ve gözlerden uzak manzaranın
Kuytulüğünü daha da koyulaştıran ve
Peyzajı göğün sükunetiyle birleştiren
Bu sarp ve heybetli kayalıkları.

The day is come when I again repose
Here, under this dark sycamore, and view
These plots of cottage-ground, these orchard-tufts,
Which at this season, with their unripe fruits,
Are clad in one green hue, and lose themselves
'Mid groves and copses. Once again I see
These hedge-rows, hardly hedge-rows, little lines
Of sportive wood run wild: these pastoral farms,
Green to the very door; and wreaths of smoke
Sent up, in silence, from among the trees!
With some uncertain notice, as might seem
Of vagrant dwellers in the houseless woods,
Or of some Hermit's cave, where by his fire
The Hermit sits alone.

Kısmet bugüneymiş, işte bir kez daha,
Bu çınarın koyu gölgesinde dinelmiş,
Kır evlerinin arsalarına, bu mevsimde
Henüz ham meyveleriyle yeşillere bürünüp
Orman ve çalılar arasında kaybolmuş,
Yeşil ve sade renkleriyle
Yaban yeşil görünümü rahatsız etmeyen
Bahçelere bakıyorum.
Bu çitler, pek de çit denemeyecek,
Alıp başını giden haylaz dallardan
Oluşan incecik çizgiler: ta kapıya kadar
Yeşile kesmiş bu pastoral çiflikler ve ağaçlar
Arasından sessizce yükselen duman
Halkalarını bir kez daha görüyorum! İskansız
Ormanları yurt tutmuş berduşların ya da
Mağarasındaki ateşin başında yalnız oturan
Bir münzevinin varlığına dair belirsiz
Bir işaret.

These beauteous forms,
Through a long absence, have not been to me
As is a landscape to a blind man's eye:
But oft, in lonely rooms, and 'mid the din
Of towns and cities, I have owed to them,
In hours of weariness, sensations sweet,
Felt in the blood, and felt along the heart;
And passing even into my purer mind
With tranquil restoration:—feelings too
Of unremembered pleasure: such, perhaps,
As have no slight or trivial influence
On that best portion of a good man's life,
His little, nameless, unremembered, acts
Of kindness and of love. Nor less, I trust,
To them I may have owed another gift,
Of aspect more sublime; that blessed mood,
In which the burthen of the mystery,
In which the heavy and the weary weight
Of all this unintelligible world,
Is lightened:—that serene and blessed mood,
In which the affections gently lead us on, —
Until, the breath of this corporeal frame
And even the motion of our human blood
Almost suspended, we are laid asleep
In body, and become a living soul:
While with an eye made quiet by the power
Of harmony, and the deep power of joy,
We see into the life of things.

Onlardan ayrı kaldığım uzun süre boyunca
Bu harika biçimler körün baktığı
Bir manzara olmadılar benim için;
Tersine, çoğu zaman, yalnız odalarda,
Ve kasabaların, kentlerin hırgürü ortasında,
Yorgun saatlerimde, kanda hissedilen,
Yürekte hissedilen ve oradan hatta
Saf aklıma işleyip sükunetle sağaltan
Hoş duyumları borçluyum onlara:
–Unutulmuş hazların duygularını da:
İyi bir insanın yaşamındaki o en güzel
Dönemi üzerinde hiç de hafif ve önemsiz
Sayılmayacak etkiler bırakan küçük, isimsiz,
Hatırda kalmamış merhamet ve sevgi
Davranışları gibi. Ve daha yüce
Bir armağanı da aynı derecede
Onlara borçluyum kuşkusuz;
Bütün bu anlaşılmaz dünyanın ağır ve
Yorucu gizeminin yükünü hafifleten
O kutlu ruh halini: –hislerimizin bizi
Nazikçe yönlendirdiği o huzurlu ve kutlu
Ruh halini, ta ki bu ölümlü bedeninin soluğu
Ve hatta kanımızın akışı askıya alınıp
Cismimizin uykuya daldığı ve yaşayan bir ruha
Dönüştüğümüz ana dek: Uyumun gücüyle
Ve sevincin derin gücüyle sakinlemiş bir bakışla
Nüfuz edip, varlıkların hayatını görebildiğimiz.

If this

Be but a vain belief, yet, oh! how oft—

In darkness and amid the many shapes

Of joyless daylight; when the fretful stir

Unprofitable, and the fever of the world,

Have hung upon the beatings of my heart—

How oft, in spirit, have I turned to thee,

O sylvan Wye! thou wanderer thro' the woods,

How often has my spirit turned to thee!

Eğer bu boş bir inançsa, ah! yine de –ne kadar da
Sıklıkla karanlıkta ve keyifsiz gün ışığının türlü
Halleri arasında; nafile huzursuz kıpırtılar
Ve dünyanın ateşi kalbimin atışları üzerine
Bindiğinde –ne kadar da sıklıkla, ruhumla sana
Yöneldim ey ormanlık Wye! Ormanlarda gezinen
Kalbim yüzünü ne de çok döndü sana!

And now, with gleams of half-extinguished thought,
With many recognitions dim and faint,
And somewhat of a sad perplexity,
The picture of the mind revives again:
While here I stand, not only with the sense
Of present pleasure, but with pleasing thoughts
That in this moment there is life and food
For future years. And so I dare to hope,
Though changed, no doubt, from what I was when first
I came among these hills; when like a roe
I bounded o'er the mountains, by the sides
Of the deep rivers, and the lonely streams,
Wherever nature led: more like a man
Flying from something that he dreads, than one
Who sought the thing he loved. For nature then
(The coarser pleasures of my boyish days
And their glad animal movements all gone by)

Ve Şimdi, yarı snmŐ dŐncelerin
Pırlıtları, snk ve soluk birok anımsama
Ve biraz da hüzünlü bir kafa karıŐıklıđı iinde,
Zihnimdeki resim yeniden canlanıyor:
Sadece mevcut mutluluk duygusuyla değil,
Ama Şu anın iinde gelecek yılların hayatı
Ve gıdasını da barındırdığını dŐnmenin
HoŐluđuyla burada dururken.
Böylece umuda yelteniyorum,
Bu tepeler arasına ilk geliŐimden beri, kuşkusuz,
DeđiŐmiŐ olsam da; bir karaca gibi
Dağlarda, derin ırmakların, تنها ayların
Kıyılarında, tabiat nereye ekerse oraya,
Sevdiği Şeyi arayan değil de korktuğu Őeyden
Kaan biri gibi hoplayıp zıplardım o demler:
nk o vakitler,
(ocuka gnlerimin kaba zevkleri
Ve onların hoŐnut hayvani davranışları geride kaldı)

To me was all in all. –I cannot paint
What then I was. The sounding cataract
Haunted me like a passion: the tall rock,
The mountain, and the deep and gloomy wood,
Their colours and their forms, were then to me
An appetite; a feeling and a love,
That had no need of a remoter charm,
By thought supplied, not any interest
Unborrowed from the eye. –That time is past,
And all its aching joys are now no more,
And all its dizzy raptures. Not for this
Faint I, nor mourn nor murmur; other gifts
Have followed; for such loss, I would believe,
Abundant recompense. For I have learned
To look on nature, not as in the hour
Of thoughtless youth; but hearing oftentimes
The still sad music of humanity,
Nor harsh nor grating, though of ample power
To chasten and subdue.

Herşeydi Tabiat. –O günlerdeki kendimi tarif edemem.
Uğuldayan şelale bir tutku gibi dadanırdı aklıma:
Yüksek kaya, dağ ve koyu kasvetli orman,
Onların renkleri ve biçimleri
İştahımı kamçılardı; düşüncenin büyüüne
Uzak, gözden ödünç alınmamış hiçbir ilgiye
Yüz vermeyen bir duygu ve aşk.
O günler geçmişte kaldı,
Onların bütün o sancılı sevinçleri,
Baş döndüren coşkuları da. Bu yüzden
Ne üzülsün, yas tutar ne de söylenirim;
Başka armağanlar geldi, böyle bir kaybı
Fazlasıyla telafi edecek.
Çünkü Tabiata, düşüncesiz gençlikteki gibi değil,
Fakat –çoğu zaman ıslah edip boyun eğdirmesine
Rağmen ne hoyrat, ne can yakıcı olan, –
İnsanlığın sessiz, hüzünlü müziğini duyarak
Bakmayı öğrendim.

—And I have felt
A presence that disturbs me with the joy
Of elevated thoughts; a sense sublime
Of something far more deeply interfused,
Whose dwelling is the light of setting suns,
And the round ocean and the living air,
And the blue sky, and in the mind of man:
A motion and a spirit, that impels
All thinking things, all objects of all thought,
And rolls through all things. Therefore am I still
A lover of the meadows and the woods
And mountains; and of all that we behold
From this green earth; of all the mighty world
Of eye, and ear, —both what they half create,
And what perceive; well pleased to recognise
In nature and the language of the sense
The anchor of my purest thoughts, the nurse,
The guide, the guardian of my heart, and soul
Of all my moral being.

–Ve keyifli düşüncelerin coşkusuyla beni
Huzursuz eden bir şeyin varlığını hissettim;
Çok daha kaynaşık bir şeyin,
Gün batımlarının aydınlığında, okyanusun
Etrafında, canlı havada, mavi gökte
Ve insan beyninde barınan:
Bir hareket ve bir ruh, tüm akıl sahibi
Varlıkları, tüm düşüncelerin tüm nesnelerini
Dürten ve her şeyin içinde devinen. Dolayısıyla,
Hâlâ sevdalısıyım kırların, koruların, dağların
Ve bu yeşil yeryüzünde gördüğümüz her şeyin;
Bu muhteşem dünyasında gözün ve kulağın
–Kısmen yaratıp, kısmen algıladıkları–
Her ne varsa onların; Tabiatta ve duyuların dilinde
Görmekten fazlasıyla hoşnutum en saf
Düşüncelerimin çapasını, yüreğimin
Ve tüm ahlaki varlığımın dadısı,
Rehberi ve koruyucusunu.

Nor perchance,
If I were not thus taught, should I the more
Suffer my genial spirits to decay:
For thou art with me here upon the banks
Of this fair river; thou my dearest Friend,
My dear, dear Friend; and in thy voice I catch
The language of my former heart, and read
My former pleasures in the shooting lights
Of thy wild eyes. Oh! yet a little while
May I behold in thee what I was once,
My dear, dear Sister! and this prayer I make,
Knowing that Nature never did betray
The heart that loved her; 'tis her privilege,
Through all the years of this our life, to lead
From joy to joy: for she can so inform
The mind that is within us, so impress
With quietness and beauty, and so feed
With lofty thoughts, that neither evil tongues,
Rash judgments, nor the sneers of selfish men,
Nor greetings where no kindness is, nor all
The dreary intercourse of daily life,
Shall e'er prevail against us, or disturb
Our cheerful faith, that all which we behold
Is full of blessings. Therefore let the moon
Shine on thee in thy solitary walk;
And let the misty mountain-winds be free
To blow against thee: and, in after years,
When these wild ecstasies shall be matured

Böyle öğretilmeseydim bile, çürüyüp
Gitmezdi şen tavırlarım: Çünkü bu güzel
İrmağın kıyısında, yanımdasın sen; can
Dostum, sevgili, sevgili dostum; ve senin
Sesinde geçmişteki kalbimin sesini duyuyorum,
Yabansı gözlerinin çakan ışığında eski
Sevinçlerimi okuyorum. Ah! Yine de bir süreliğine
Sende o günlerdeki beni görebilsem,
Canım, canım Kızkardeşim!
Ve Tabiatın onu seven kalbe asla
Nankörlük etmeyeceğini bildiğimden
Ediyorum bu duayı; hayatımız boyunca
Bizi sevinçten sevince sürmek onun ayrıcalığı:
Öyle bir etkiler ki içimizdeki aklı, onu
Sükun ve güzellikle öyle bir büyüler
Ve yüce düşüncelerle besler ki
Ne kötü diller, ne pervasız yargılar, ne
Bencil insanların alaylı gülümseyişi,
Ne içtenliksiz iyi dilekler, ne günlük hayatın
Bunaltıcı ilişkileri etkileyebilir bizi, ya da
Gördüğümüz her şeyin lütuflarla dolu
Olduğuna dair şen imanımızı zedeleyebilir.
Bu nedenle, bırak üstüne ıssısın ay
Bu yalnız yürüyüşünde;
Bırak puslu dağ rüzgârları essin yüzüne:
Ve yıllar sonra bu çılgın coşkular olgunlaşıp
Ağırbaşlı bir sevince dönüştüğünde;
Zihninin tüm güzel biçimlerin malikanesi,

Into a sober pleasure; when thy mind
Shall be a mansion for all lovely forms,
Thy memory be as a dwelling-place
For all sweet sounds and harmonies; oh! then,
If solitude, or fear, or pain, or grief,
Should be thy portion, with what healing thoughts
Of tender joy wilt thou remember me,
And these my exhortations! Nor, perchance—
If I should be where I no more can hear
Thy voice, nor catch from thy wild eyes these gleams
Of past existence—wilt thou then forget
That on the banks of this delightful stream
We stood together; and that I, so long
A worshipper of Nature, hither came
Unwearied in that service: rather say
With warmer love—oh! with far deeper zeal
Of holier love. Nor wilt thou then forget,
That after many wanderings, many years
Of absence, these steep woods and lofty cliffs,
And this green pastoral landscape, were to me
More dear, both for themselves and for thy sake!

Hafızan tüm hoş seslerin ve uyumların
Yuvası olduğunda; ah! o zaman, eğer
Yalnızlık ve korku, acı ya da hüznün
Düşerse payına, beni sevecen neşeyle dolu
Hangi hatıralarla birlikte anacaksın? Tavsiyem şu:
Gün gelir, sesini duyamayacak ya da
Yabansı gözlerinden geçmişteki bu
Mevcudiyetin parıltılarını yakalayamayacak
Olursam, bu enfes derenin kıyılarında
Yanyana dikildiğimizi unutma; ve bunca
Zamandır Tabiata tapan benim buraya
Bu ibadetten hiç bıkmadan, bilakis
Daha kutsal bir aşkla geldiğimi.
Ve o zaman, hatırla ki,
Bunca dolaşıp gelmeden, bunca ayrılıktan sonra,
Bu dik ormanlar, bu heybetli kayalar
Ve bu yeşil kırsal manzara çok daha
Değerliydi bana, hem kendileri için,
Hem senin hatırına!

Dünya edebiyatının büyük ismi William Wordsworth'un (1770-1850) doğumunun 250. yıldönümü bütün edebiyat çevrelerinde yeni çalışmalar eşliğinde kutlanırken, VakıfBank Kültür Yayınları, usta çevirmen Nazmi Ağıl'ın şairin şiirlerinden yaptığı seçkiyle Türkçedeki literatüre değerli bir katkı sunuyor. Sanayi Devriminin ve siyasi devrimlerin ortaya çıkardığı toplumsal çalkantılar karşısında Tabiat Ana'ya yönelen ve edebiyatta çevre bilincini uyandıran ilk isimlerden olan Wordsworth, insanlığın büyük çevresel sorunlarla başa çıkmaya çalıştığı –daha doğrusu, insanlığın çevreye büyük sorunlar çıkarmayı sürdürdüğü– şu dönemde hâlâ taptaze olan fikirleriyle huzur arayışının sesi olmuştur. “Yüce” ve “güzel” tanımıyla Romantizmin estetik anlayışını şekillendiren usta şairin, insanı ve doğayı çok güçlü bir vahdet hissiyle kucakladığını görüyoruz. Kısacası, Wordsworth geçmişte kalmayıp bugüne uzanabilen, bizimle bize dair meseleler hakkında konuşabilen sanatçılardan olmuştur.

Dil ve üslup bakımından Wordsworth'un en sevilen şiirlerinin derlendiği *Bir Bulut Gibi*, İngilizcesi ve Türkçesiyle, çift-dilli olarak şiirseverlerin ilgisine sunuluyor.

9 786057 947635

